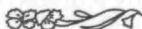

VSAKO LETO.

Vsako leto pride vesna
in posipa cvetje,
vsako leto nam prinese
smeh in vrisk in petje.

Vsako leto pride vesna
vsako spet odide,
čas se menja kakor vreme —
kdo ve, kaj vse pride?

Branko Brankovič.

VELIKA SOBOTA.

Zvončki so zabingljali, trobentice zatrobile, ptice zapele Veliki noči v pozdrav. Kako lep in vesel je velikonočni čas. Tedaj se pomlaja vsa narava. Trava zeleni, polje se obrašča, gozd se pomlaja. Na konceh vejic se razvijajo nežni lističi, ki so bili skrbno poviti vso zimo v varne plenice. Po rebri se solnčijo beli zvončki, žafrani in trobentice. Čebelice brenče od čašice do čašice, srkajo iz njih sladki med in nabirajo cvetlični prah na svoje nožice. Rumeni citrončki in zlati cekinčki letajo po vonjivem vzduhu. Topel vetrič diha od juga. Na leskovih grmičih pomajava dolge mačice, da se kadi rumeni prah iz njih. Poigrava se z vitkimi vrhovi v gozdiču, da se gugajo vesele ptice na šibkih vejicah...

Velika sobota je. Deca se zbira na vasi vesela in srečna. Čista srca so poplavljenjena z velikonočno radostjo. S sabo prinašajo velikonočna darila. Pisanice in žareče pomaranče kažejo drug drugemu. Trkljajo s pirhi, sekajo pomaranče in prenašlo jim mineva dan.

Solnce se smehlja tako žarko na zemljo, da morejo tudi najnežnejša deca na prosto. Matere jih oblečejo v novo, pisano obleko. Nekateri so še prav majhni. Nesti jih morajo k božjemu grobu. Drugi kobacajo poleg njih, skrbno se držeč materinega krila.

Oj, koliko lučic sveti pri božjem grobu! Vse miglja, da medlijo oči nedolžnim otročičem. Mlada srca so prevzeta od takega sijaja, da gledajo nepremično na ljubega Zveličarja, ki počiva v grobu. Komaj znajo

izgovarjati Zveličarjevo ime, a srce ga šepeče v enomer. Ljubijo ga, saj jih je On še bolj ljubil.

Matere vstanejo, dvignejo otročiče, še enkrat se poklonijo dobremu Odrešeniku in odidejo domu. A iz mladih src ne izgine blišč božjega groba...

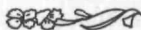
Kako polna radosti je velika sobota! Tužni glasovi ropotulje so utihnili. Iz belih stolpičev zadone zvonovi. Ubrano potrkavanje dviga srce, da kipi napolnjeno z novo radostjo.

Po cesti zašume pisana krila, zablišče beli predpasniki, brhke mladenke hite s pisanimi jerbasi v cerkev, da jim Bog blagoslovi velikonočno jagnje.

Solnce se bliža vrhovom goric. Zopet zadone zvonovi, topiči pokajo, verno ljudstvo se izvrsti iz božjega hrama v dolgo procesijo. Spredaj nedolžna mladež, za njimi duhovniki v zlatih plaščih pod svilenim nebom z božjim Zveličarjem v bliščeči monstranci. Za temi se pomičejo zastavni možje v goreči molitvi: „Ki si častit od mrtvih vstal“... Vmes pa se glasi vesela Aleluja, pesem vstajenja, pesem novega življenja.

Odvaljen je kamen z groba. Angel sedi na njem in kaže na Kristusa, ki ima zmagovalno zastavo v roki, z drugo pa kaže proti nebu. Zlati sijaj mu venča glavo, na poveličanem telesu se blešči kot svetlo solnce petero ran. Smrt, ničevno je bilo pri Njem tvoje želo!

Mokriški.

VSTAJENJE.

Potihnil je otožni glas,
ubrano spet zvonovi
done čez tiho gorsko vas
v pozdrav naravi novi.

Done Zveličarju na čast,
ki je prestal trpljenje
in strl peklenko je oblast,
zaslužil vsem rešenje.

Odvaljen kamen, prazen grob,
smrt, kje je tvoje želo?
Kje, beli črv, je bil tvoj zob?
Zastonj rok vražjih delo!

Obkroža glavo jasen svit,
blišči se jasno ran petero.
Kak vstaja zdaj slavljen, častit,
ko je izpil trpljenja mero!

Mokriški.

